

SZÜLETÉSNAPI VERSENY

Amikor a fiúk elvesztették a négyszer nyolcvanas váltófutást, nemcsak a vereség volt fájdalmas, de futás közben a botot is elhagyták ráadásul. Pedig ezzel a versenyfutással kellett volna megülniük az Igazgató Úr születésnapját. Azt beszélték, hogy a stafétabotot az ötödik versenyző hagyta el: legalábbis ő volt az, akinél nem találták. Ezt a gyereket Gulyásnak hívták, és az Igazgató Úr unokaöccse volt. Neki kellett volna elsőnek beszaladnia, pántlikás bottal, és ehelyett beszaladt utolsónak, bot nélkül.

De az sem volt egészen rendben, hogy ebben a négyesben öten futottak. Mert a többi csapatban megfigyelhető volt négy versenyző meg a bot: itt viszont a bot eltűnt, és a versenyzők megszaporoedtak.

Az Igazgató Úr — ez a jólelkű nagybácsi — a célszalagnál előre könnyezve várta győztes unokaöccsét. De amikor látta, hogy mi a helyzet, nem könnyezett, hanem már sírt.

— Fiam, ha egyszer hamisan szaladsz: legalább győzzél — rikoltotta, és lekent egy pofont szuszogó pártfogoltjának.

Gulyás is sírt.

— Jaj, Berci bátyám! Sok boldog születésnapot kívánok! És igyekezett megölelni az Igazgató Urat. De az Igazgató Úr lefejtette magáról a derék puhányt.

— Takarodj! — parancsolta keményen.

Igy kiderült, hogy az Igazgató Úr nem is volt a csalásba beavatva. Egyébként mindenki be volt avatva; maguk a nézők is. Úgy beszélték, hogy az Igazgató Úrnak születésnapja van, és az lesz a legszebb meglepetés, ha Gulyás a célszalagon át fogja felköszönteni. Az igazgatónak viszont bemagyarázták, hogy senki se fut jobban, mint az unokaöccse, ezért nyugodtan könnyezhet a célszalag mögött. Így, amikor a valóságra hirtelen fény derült, mindenki becsapottnak érezte magát. Akik születésnapjait akarták látni, fölfoghatatlan futkározás tanúi lettek. Aki pedig a versenyért jött, nem érthette, hogy az utolsónak befutó versenyző miért akarja az őt pofozó célbírótól mindenáron megölelni, és miért kíván neki sok boldog születésnapot.

— Ha már hamisan futsz, legalább győzzél!

Az ám, de lehet-e hamisan futni? Létezik-e hazug másodperc, bajnoknak nevezhető-e valaki a pályán, aki valójában nem az? Elképzelhetőek hamis győzelmeik, de még senki se látott hamis futókat. Mert ahogy a versenyző nekilendül a célnak, kiugrott a gyámolítók tenyeréből.

Gulyás az utolsó ötven méteren hagyta el a többiek kiverejtékezett előnyét és a stafétabotot. Amely összetekert papír volt, és ha szétbontották volna, előtűnik a szöveg: „Sok boldog születésnapot kívánunk.”

A bot előbb bomlott papírrá, mint hogy átadhatta volna. Zavarában gömböccá fogta, majd félelmében trikójába rejtette, és letagadta, hogy nála van. Így előszóban kényszerült a szöveg elmondására. Ő beszélt, ha a stafétabot papírrá lett, és hallgatott.

Miután az Igazgató Úr döngő léptekkel faképnél hagyta a szertartást, amely versenyé alakult, megjelent a rendező, és félrehívta a győzteseket. Merev arccal,

csípőre tett kézzel ment elől, amíg hallótávolon kívül értek. Ott hirtelen megfordult, és reávicorgott a versenyzőkre.

— Ezt nem fogom elfelejteni.

A győztesek rossz lelkiismerettel hallgattak, érezték, hogy megszegték ígéretüket, futóversennyé alakították azt, amit futóversenynek hirdettek, de felkészítő és hálaadó ünnepségnek gondolt mindenki.

— Te miért futottál, mint egy hülye? — vakkantott az elsőre.

— Kérem, nem akartam semmi rosszat. De elfogott a szaladás.

— Hát te? Téged is a szaladás fogott el?

— Én már nem tudtam nem szaladni, ha belejöttem.

— És te? Elfelejtkeztél az Igazgató Úr születésnapjáról?!

— Mindenről elfeledkeztem futás közben.

— De legalább te, aki beszaladtál a célba, nem tudtad fegyelmezni magadat? Nem tudtad, mi az igazi célja a versenynek?

— Tudtam, de akkor is futottam. Nem akartam cserbenhagyni sem a pályát, sem a társaimat. Különben is, miért írták ki a célra, hogy az a cél? Miért nem írták ki, hogy születésnap köszöntés? Az ilyesmi megzavarja az embert...

A rendező simogatta koromszínű vékony bajuszát. Sötétén bámult, mint egy megdöbben primás, aki most jött reá, hogy ellopták a hegedűjét.

— Fogtok ti még futni, lógó nyelvvel, farkesóválva, mint az idomított agár!

Erre a győztesek is keseregtek. Győzelmük bűnné változott, lázadássá a megható családi ünnep ellen. Megérezték, hogy a versenyszellem most nem volt egyéb, mint ünnepontás.

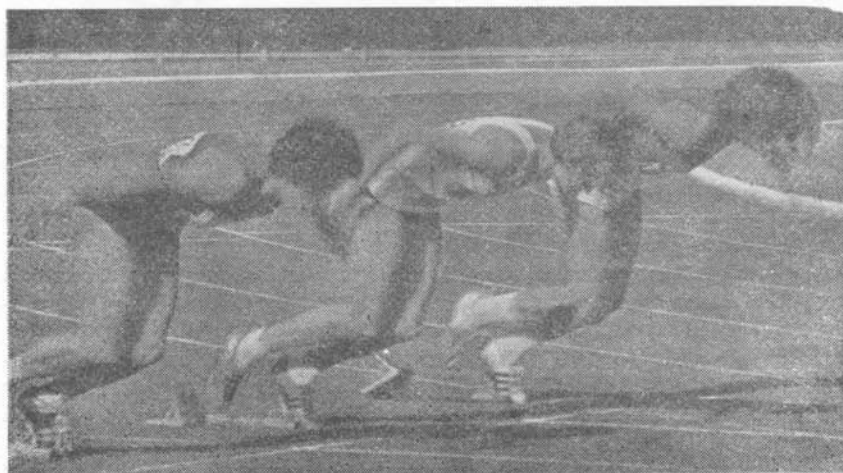
De ki tehet róla?

Nyilván az, aki a futást és a születésnapot eredetileg összekeverte. A versenyző emberfölötti törvényhez igazodik: a föld síkjához, az idő múlásához. Amíg a ceremónia szemfüles résztvevője nem igazodik egyébhez, mint a pillanathoz.

— Futás — mordult föl a rendező, mire a győztes csapat cammogva, lehajtott fővel indult visszafelé.

Csak mímelték a szaladást.

Akármennyire ábrázolták az igyekezetet, nem voltak képesek futni.

Gergely Rudolf fotója